

Борисъ

Разбирамъ, Аничке. Ехъ, какво да правя, азъ не мога да бжда... Сега ми е ясно...

Аничка

Но азъ не го казвамъ за тебе. (Помълчава)
Ако бѣше дошелъ по-рано, щѣше да видишъ
Струмски. Интересенъ човѣкъ. Знаешъ ли как-
во ми каза, за назначението ми? По-рано, каз-
ва, това бѣше благодеяние, сега е дългъ.
После, той мисли, че трѣбва да се полагатъ
повече грижи за чиновниците. Не гледа само
за печалби, както виждашъ. Ето човѣкъ!

Борисъ

Колко лесно вѣрвашъ, Аничке...

Аничка

Какъ лесно вѣрвамъ?

Борисъ

Мислишъ си нѣщо, то е въ тебе, а ти
вѣрвашъ, че и въ сжщностъ е тъй.

Аничка

Искашъ да кажешъ, че се увличамъ?

Борисъ

Много отрано се радвашъ. Не дочаквашъ
да видишъ какво ще се случи.